

MASARYKOVA ZŠ A MŠ NEZAMYSLICE

BARVY PODZIMU

Tento sborník vznikl propojením fotografií a literárních prací žáků Masarykovy základní školy v Nezamyslicích. Žáci 7. ročníku v rámci volitelného předmětu informatika zachytili hledáčkem fotoaparátu podzimní krajinu v okolí biocentra Mokroš. Fotografie dále upravovali v programu Zoner Photo Studio. Dojmy z fotografií pak na papír přenesli žáci 6. a 9. ročníku ve svých literárních textech, které tvořili v českém jazyce.

Autoři fotografií

Foto: Jarmila Krupičková

*Sborník původních literárních textů a fotografií vytvořili žáci Masarykovy ZŠ a MŠ v Nezamyslicích
pod vedením Mgr. Jarmily Krupičkové
Autorem fotografie na obálce je Nikola Čechová (7. B)
Náklad 6 výtisků
Podzim 2011*

Foto: Vojta Knap, 7. A

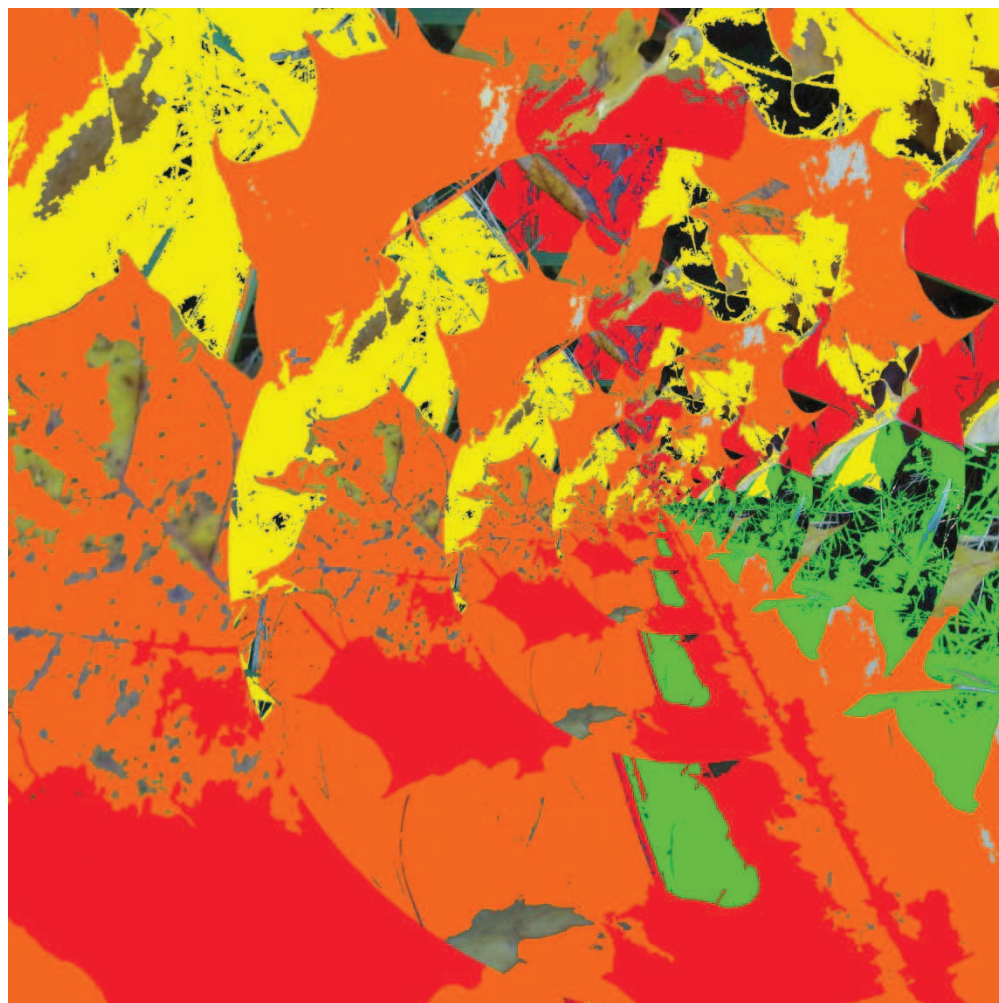
Podzimní příroda

Co se děje na podzim?
Padá listí bum a bim.
Žlutá, hnědá, červená,
ale kde je zelená?

Schovala se spolu s létem,
podzim i tak hýbe světem.
Žlutá, hnědá, červená,
to jsou barvy podzima.

Venku už je chladněji,
zvířátka zásoby shánějí.
A my místo podzimu
ucítíme chladnou zimu.

Lidé jen listí shrabují
a jablka sklízí.
Pes zas hryzá kost,
asi jen tak pro radost!

Text: Ondřej Beneš, 6. A
Foto: Zuzana Šášková, 7. A

Foto: Zuzana Šášková, 7. A

Listův život

Dobrý den! Jmenuji se Vítek a jsem z rodu listů. Nejradyji na celém světě mám svoji rodinu. Je velmi rozvětvená. Všude, kam se v přírodě podívám, jsou mí příbuzní. Moji sourozenci se jmenují Anička, Terežka, Monička, Vendulka, Pepík, Vojtík ... Mám jich tolik, že už ani nevím, jak se jmenují.

Z ročních období mám nejradyji podzim. Vždycky si koupíme padáky a skáčíme ze stromů. Můj bratranec Ondra si někdy vyleze až úplně do koruny stromu. Když pak přistaneme na poli, hrajeme si na honěnou a na schovávanou. Tam se to hraje nejlépe. My si hrajeme jinak než vy lidé. Skrčíme se za hroudy hlíny a potom se pleteme zajícům a různým lesním zvířátkům pod nožky. To je legrace, když upadnou na zem a my se jim zavrtáme do srsti.

Nejhorší to mají listy, které rostou na stromech v zahradách lidí. Po opadání je totiž shrabou na jednu hromadu. Musí se hodně krčit, mačkat a šťouchat. Ale zase je jim teploučko. Takový život mají naši sousedé. Zítra k nim půjdeme na návštěvu. Mají sice jen 569 dětí, jenže vlastní více hraček než my.

Asi už budu končit, protože kdybych vám měl vyprávět všechny mé příhody, tak byste se učetli a uposlouchali. Tedy, na shledanou.

Adéla Dostálková, 6. A

Foto: Lucie Zelinková, 7. B

Co si povídaly kapky rosy

Bylo nebylo. Žila kdysi paní Pampeliška a ta byla velmi osamělá. Neměla žádné kamarádky, neměla vlastně nikoho.

Ale v jeden osudový den se to změnilo. Začal fíčet vítr a z ničeho nic začaly padat z obláček kapičky vody. Paní Pampeliška se divila, co se děje. Ale pak si řekla, že to nechá být, a usnula. Ráno, když se vzbudila, slyšela někoho, jak něco šeptá. Rozhlížela se kolem, ale nikoho neviděla. Za chvíli to šeptání přestalo, ale pár chvil začalo znovu...

Pampeliška byla zmatená a trochu naštvaná. Zakřičela: „Je tu někdo?“ „To mluvíš s námi?“ ozvalo se potichu. „Ale s kým to mluvím?“ volá Pampeliška, „kdo jste?“ „My jsme kapky rosy,“ ozvalo se opět potichu. „Co děláte tady u mě na klobouku?“ říká Pampeliška. A tu začaly kapky vyprávět: „My jsme byly velmi osamělé, neměly jsme si s kým povídat. A najednou nás vítr zavál k tobě. Máme nápad! Co kdybychom se zabavily zpěvem?“ „Ano,“ zvolala Pampeliška, „to je skvělý nápad!“ A tak se stalo, pampeliška zpívala, kapky hrály a cinkaly, vítr pofukoval a všichni se lehce pohupovali do rytmu.

Kapky rosy se staly s Pampeliškou nerozlučnými kamarádkami a už nikdo z nich nebyl smutný a osamocený.

Sabina Vrbová, 9. A

Foto: Nikola Čechová, 7. B

Leknínová víla

Bylo, nebylo. V jednom rybníce žila leknínová víla Bělínka. Ta se před mnoha a mnoha lety zabydlela na nejkrásnějším leknínu na světě. Leknín byl bílý jako sníh. Bělínka měla šaty z listů stromů a náhrdelník z jeřabin.

Každý den chodilo k rybníku mnoho lidí. Jak děti s rodiči, tak i turisté. Nevadilo jim, že je od nich rybník Mokroš tak vzdálený. Procházeli se tu, ale jezdili sem i na kole.

Proto byla Bělínka ráda, že nežije v rybníce úplně sama. Měla tu kamarády – kapra Zbyňka a štika Peťu. Někdy však měla touhu popovídat si i s lidmi, ale vždy, když to zkusila, nikdo ji neslyšel. Proto byla pořád smutná. Byla totiž maličká a měla tenký hlásek. Slyšeli ji jen její kamarádi z Mokroše.

Jednou zavolala na svou kamarádku štika Peťu, která je bylinkářka: „Prosím tě, nenamíchala bys mi lektvar, abych měla silnější hlásek?“ Štice se tento nápad vůbec nelíbil, proto jí odpověděla: „Dala bys mi za to tvé krásné dlouhé vlasy?“ „Ne, to nedala,“ lekla se Bělínka. Štika Peťu si oddechla, nechtěla Bělínčiny vlasy, ale uvědomila si, jak by asi bylo na světě, kdyby lidé věděli, že existují nadpřirozené bytosti. Byli by celí popletení a dělali by na ubohé Bělince nějaké pokusy.

Bělínka tak dál bydlí na svém krásném bílém leknínu a má přátele, kteří jí budou vždy naslouchat a dobře radit.

Kateřina Loučková, 6. A

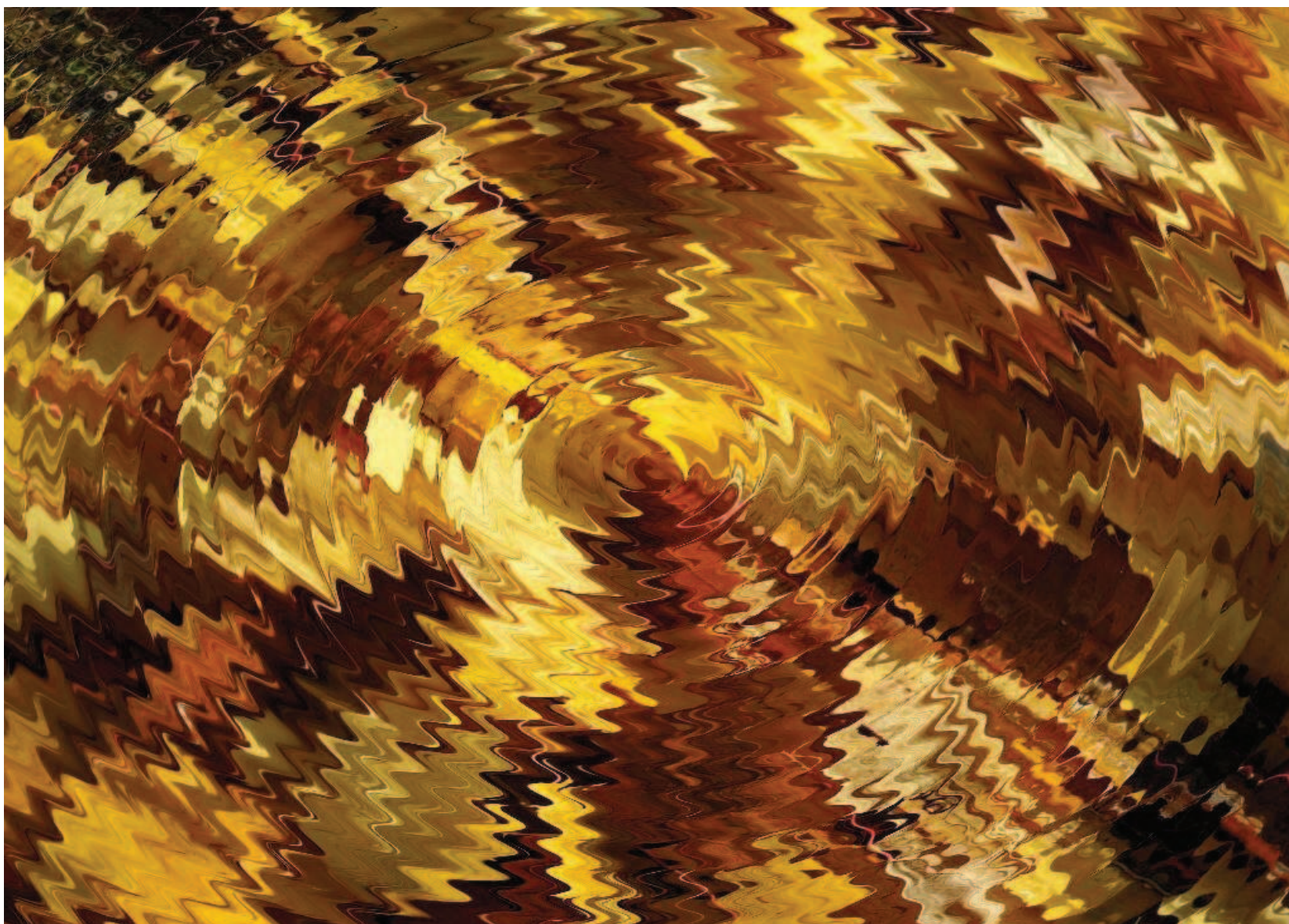

Foto: Nikola Čechová, 7. B

Letím

Ahoj lidi, já jsem list,
červená je barva má!
Nejsem ale jediný,
kdo ze stromu padá!

Čeká mě teď volný pád
ze stromů i keřů.
Fííííí a už letím jako pták,
ale nemám peří.

Text: Ondřej Beneš, 6. A

Foto: Vojta Knap, 7. A

Foto: Lucie Zelinková, 7. B

Jak jsem se těšil na podzim

Dobrý den, chtěl bych vám vyprávět můj příběh...

Vyrostl jsem na jaře a byl jsem zelený. Byla mi lidičky taková zima, až to bylo k nevydržení. No a tak to šlo až do léta. To jsem trošku vybledl, ale možná byste to ani nepoznali.

Z výšky byl krásný výhled! Chvilí jsem se díval na děti, jak se koupou, jak běhají na hřišti, jak jezdí na skateboardu nebo jak hrají basket. Tak to šlo den co den až do konce léta.

Když nastal podzim, tak jsem se těšil, že mě pan Podzim natře nažluto, abych vypadal jako mí kolegové. Čekal jsem a čekal. A dočkal jsem se! Přišel Podzim a začal natírat lístek po lístečku. Když se blížil ke mně, zavřel jsem oči... Po chvíli však slyším samé chichi a chacha. Otevřel jsem oči a uviděl... Nos mám červený a ruce červené a ... Tak proto se mi smáli. Dovedete si to představit? Jediný červený list mezi žlutými?

Brzy však začalo sněžit a konečně jsem se snesl na zem. Už jsem nebyl nikomu k smíchu. Na shledanou příští rok. Ahóóój.

Barbora Mišová, 6. A

Foto: Tereza Pavlíková, 7. A

Podzim

Podzimní příroda je krásná, protože je barevná. Mám ji velice ráda. Když padá listí ze stromů, tak čápi odlétají na jih za teplem, protože by jim zde byla zima. Jiná zvířátka si strádají zásoby na zimu.

Ráno, když vstanete z postele, tak bývá venku většinou mlha. Také může být i rosa, která bývá většinou na trávě nebo na pampeliškách. Na listí, které padá ze stromu, je překrásný pohled. A to hlavně tehdy, je-li více stromů vedle sebe.

A to víte, že má podzim nespočetné množství barev? Ano, je to pravda. Každý list nebo strom má jiný a neopakovatelný odstín barvy. A to se mi na podzimu líbí ze všeho nejvíc...

Text: Nikola Dostálíková, 6. A

Foto: Petr Moravec, 7. B

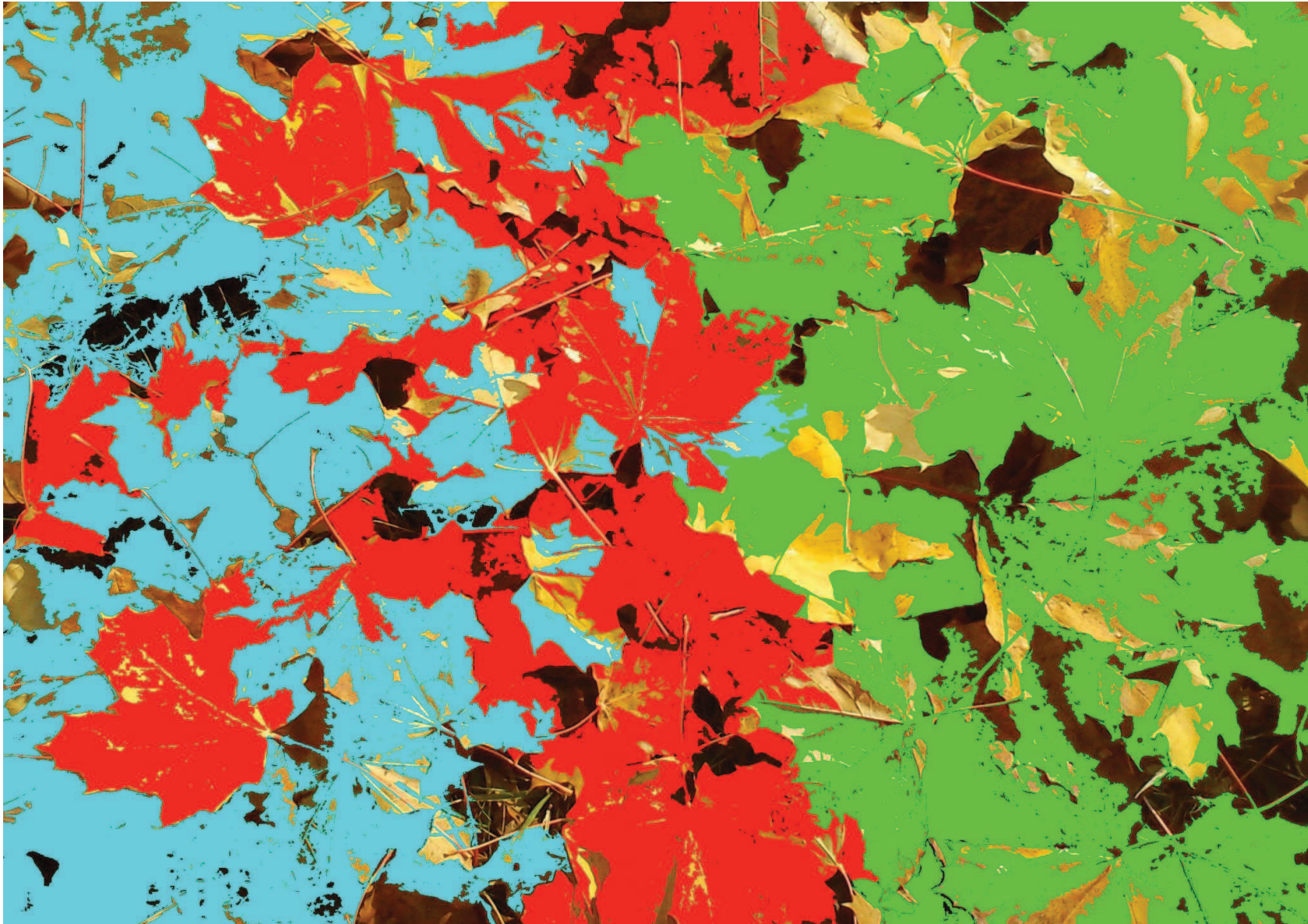

Foto: Patrik Moudrý, 7. A

Jak si podzim popletl barvy

Léto pomalu odcházelo, venku se začalo ochlazovat. Podzim se tedy rozhodl, že už je na čase, aby začal zbarvovat listí a krajinu. Ale moc se mu nechtělo. Cítil se unavený. Léto, které se již chystalo ke spánku, se toho všimlo. Šlo za Podzimem a řeklo mu: „Takhle unavený by neměl barvit listí, počkej ještě chvíli. Co kdyby sis popletl barvy?“ Podzim však neměl rád, když se mu někdo pletl do jeho práce. Odsekl Létu: „Nic nepopletu! Ty se raději starej o to, co a jak uděláš ty příští rok!“ Léto se naštválo a pomyslelo si: „Ať tedy ten hlupák ty barvy poplete!“

A stalo se. Podzim barvy opravdu pomíchal. Pole bylo modré, listí zbarvil do černa a stromy byly rudé! A tak to šlo až do 10. prosince... Zima, co se již pomalu probouzela, si všeho všimla. Šla za Podzimem, ale ten spal. Byl unavený. Zima na něj křičí: „Podzime, vstávej! Copak to nevidíš? Pole modré, listí černé a stromy rudě červené! Co to má být?“ Ale Podzim jen zachmuřeně odpověděl: „Co by? Byl jsem tak unavený, že jsem naplácal všechny barvy, kam jsem chtěl. A také se mi to tak líbí. Je to změna. A víš, co? Nepleť se do mé práce.“ Ale Zima se nenechala odbýt: „Co ta tráva? Vždyť je zelená jako na jaře. Děti jsou z toho všeho popletené!“

Zima přemýšlela, co s tím. Takto to přece nemohla nechat. Ale i když se snažila sebevíc, s Podzimem nebyla řeč. Přemýšlela dál a najednou si řekla: „Už vím, jak na to! Pokryju celou krajinu sněhem.“ Jak řekla, tak se stalo. Největší radost měly děti. Ale to je již jiné vyprávění...

Monika Šebáková, 6. A

Foto: Leona Sáblíková, 7. A

Jsem List

Ahoj, jmenuji se List a budu vám vyprávět o svém životě. Na jaře jsem se narodil na dubu a po pár dnech mě příroda obdarovala krásným a zajímavým darem. Zezelenal jsem. A to se mi velmi líbilo. Ale co se nestalo! Začalo léto a sluníčko pražilo... Mně bylo hodně horko. Hádejte, co jsem z té výšky viděl. Nevíte? No přece děti. Hrály si na honěnou, na babu nebo jezdily na kole. Prostě bezva. Pak jsem si zdřímł. Co se však nestalo! Jak jsem se probudil, tak jsem se opravdu lekl. Byl jsem žlutohnědý. Zeptal jsem se maminky – Stromu: „Co se mi to stalo?“ Maminka mi odpověděla: „Je podzim, synku.“ „Aha,“ kývl jsem, „tak proto jsem žlutohnědý?“

A druhý den mě maminka upustila na zem. Leželi tam i moji bráškové a sestřičky. Zeptal jsem se jich, proč nás maminka upustila. A sestřičky na to: „Protože mamince se narodí jiné děti a nebylo by pro ně místo. Proto nás musí pustit dolů na zem. Tak to v přírodě chodí.“ Pak se to stalo. Lidé nás shrabali na hromadu. Tam jsem skončil. Na hromadě listů.

Abych nezapomněl – na větví jsme žili čtyři bráškové – Tonda, Pepa, Petr a já. A proč jsem se jmenoval List? Byl jsem totiž největší kvítko ze všech... ☺

Filip Klíma, 6. A

Foto: Zuzana Šášková, 7. A

Barevné listí

Na podzim se my listy měníme. Víte jak? Jestli ne, tak vám to prozradím. Chvíli jsme se svými kamarády listy na stromě, ale když pořádně fouká vítr, tak padáme dolů na zem.

Až je nás tam velká hromada, tak do nás děti skáčou. To je paráda, jak si spolu hrajeme. Ale abych nezapomněl, musím vám říct, že jsme každý jiný. Má máma je zelená, můj táta červený a já žlutý. Podzim mám moc rád, protože i díky nám je pěkně barevný.

Akorát jsem smutný z toho, že podzim už za chvíli skončí a v zimě už tak hezkou barvu nemáme.

Text: Lucie Žurowská, 6. A

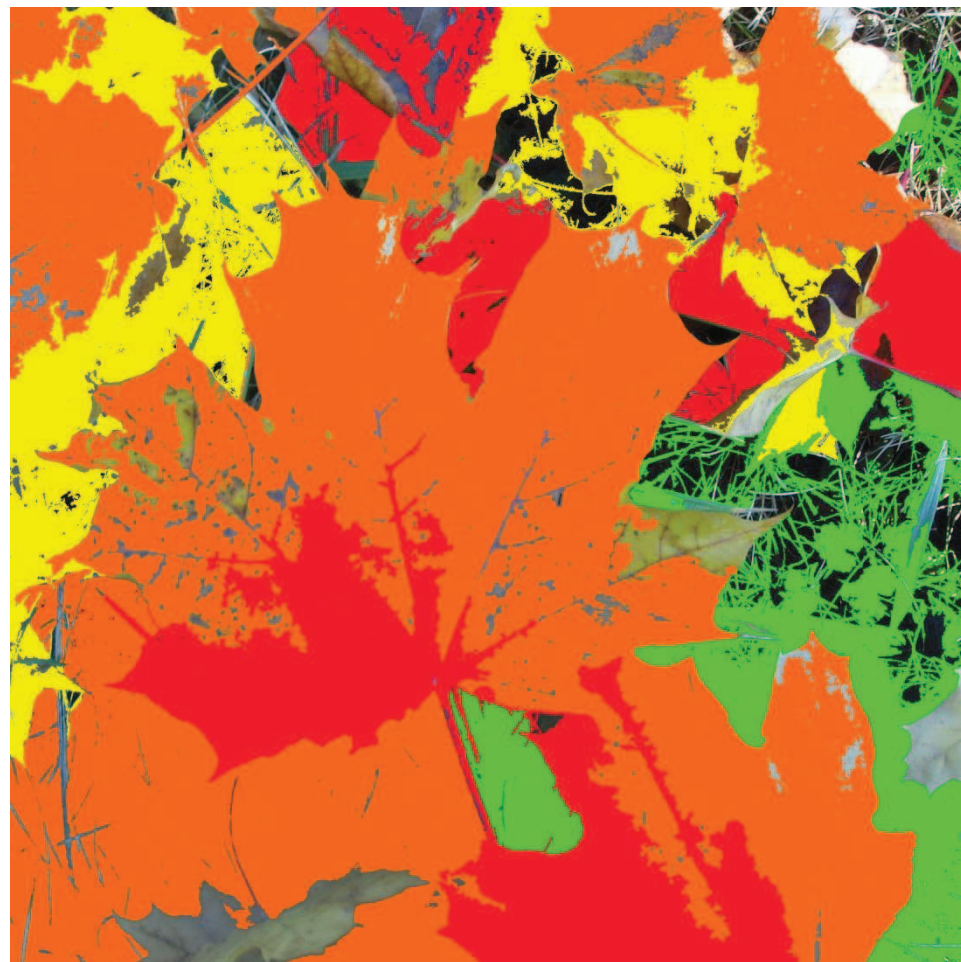

Foto: Zuzana Šášková, 7. A

Foto: Martin Plucnar, 7. B

Podzim

Na podzim je plno listů,
všude kolem vítr sviští.
Listů padá ze stromů
do porýtých záhonů.

Slunce už moc nehřeje,
ranní mlha tvoří peřeje.
Když odpoledne vezmem hrábě,
listů půjde shrabat hravě.

Když hromady listů po poli válím,
slyším léto, jak říká: „Už se balím.“
Brzy zima přijde zas,
byl jsem tady, děda Mráz.

Text: Ivo Mišo, 9. A

Foto: Antonín Pavlík, 7. B

Foto: Patrik Moudrý, 7. A

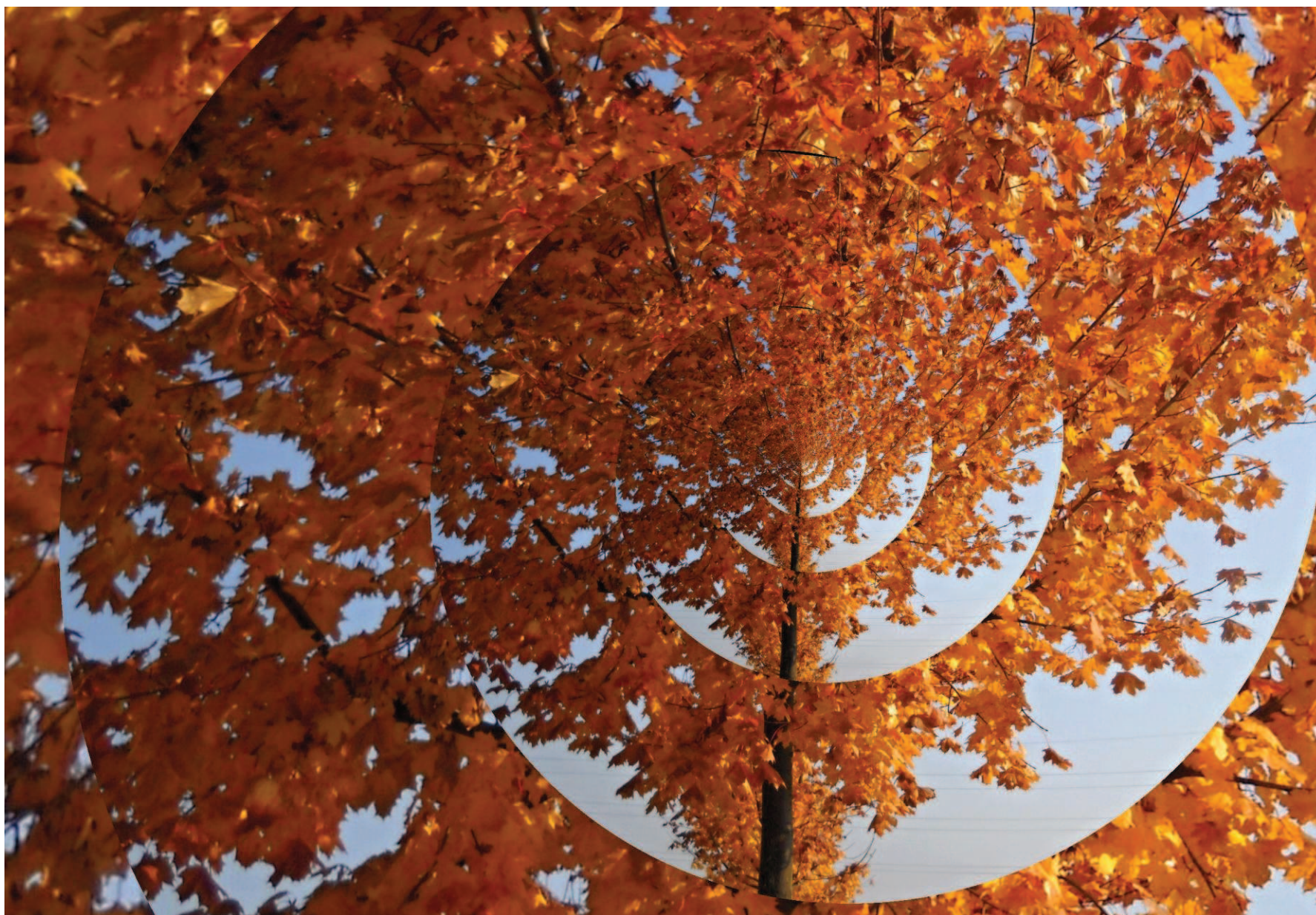

Foto: Tereza Pavlíková, 7. A